

VZÁCNÁ CESTICKA

Daisy Mrázková

Jednou šla Helenka s mouchou Rudolfínou na procházku za městečko. Bylo horko. Dostaly se do polí. Po mezi vedla cestička. Rudolfína lítala v mateřídoušce, rozhoupávala fialové zvonky, nakukovala do děr. „Polet' honem, Rudolfíno, ať už jsme v lese! Tady po té cestičce, to nic není.“ „Jápkak ne, samé zajímavé věci.“ „Já vím, zajímavé, ale pro mouchy! Sedat si do zvonečku, dívat se do myších der, to já bych také ráda, jenže jsem na to moc velká.“ „Jen si nemysli, že tu jsou jen myši díry! Tady v poli například jsou v zemi krásné červené granátky, co se dávají kolem krku a do prstýnku.“ „Opravdu? Jak to víš?“ „Od mravence.“ „Od koho?“ „Od jednoho příjemného mravence, s kterým si někdy povídám“, řekla Rudolfína a načechrala si křídla. „Poslyš, Rudolfíno, já to řeknu dědečkovi.“ „Co? Že si povídám s mravencem?“ „Ale ne, o těch granátech!“ „To neříkej,“ polekala se moucha. „Dědeček by s tím měl jen starosti. Přišlo by sem moc lidí, pošlapali by pole...“ „Tak dobře, když nechceš...“ „Mravenci by byli neradi, kdybys to řekla. Neřekneš to?“ „Ne.“ „Jistě ne?“ „Ne, Rudolfíno, neboj se. Povídej dál.“ „A tamhle pod tou skalkou,“ pokračovala moucha, „tam bydlívali vlci. Dřív byl tady všude les a u skalky bydleli vlci.“ „Je to dávno?“ Rudolfína rychle počítala. „Skoro tři sta let. Ale ta cesta tu byla už tenkrát. Vedla lesem. Je to strašně stará cesta.“ „Chodili ti vlci po ní?“ „Ano,“ řekla Rudolfína. „V noci, když svítíl měsíc, chodili vlci po cestě.“ Helenka šla po cestičce s úctou čím dál větší. Dokonce se sehnula a pohládila horkou rozpraskanou hlínu. „A co ještě?“ zeptala se. „Jednou, asi před tisíci lety, jel tudy rytíř na koni. Zastavil se u skalky a napojil koně ve studánce, která tam tenkrát byla.“ „Jaký měl plášť?“ „Oranžový, vyšíváný.“ „A co dál?“ „A v lese na něj číhal loupežník a zastřelil ho šípem a ukradl jeho koně.“ „Jak to všechno víš, Rudolfíno?“ „Skalka to vypravuje, když má náladu. Všecko viděla.“ „A co se stalo s rytířem?“ „Ach, rytíř, ten leží dosud tady pod mezí. Ještě jsou tam jeho kosti a jeho meč.“ „Ó! A žádný to neví?“

„Žádný člověk to neví.“

„Přijde se na to někdy?“

„Jistě. Jednou se tu bude stavět a přijde se na to.“

„Přijde se vždycky na všechno?“

„Myslím, že ano,“ řekla Rudolfína. „Lidé jsou na světě proto, aby odkrývali tajemství.“

„Jeje, to jsem ráda,“ zvolala Helenka. „Myslíš, že já taky někdy nějaké tajemství objevím, třeba... třeba až budu velká?“

„Objevíš mnoho a mnoho tajemství,“ slíbila moucha určitým hlasem.

Helenka teď šlapala po cestičce velmi spokojeně. Jak se má člověk na co těšit, hned je všechno v pořádku. Všecko je hned v náramném, krásném pořádku.

A když došla k lesu, ohlédla se:

„To je ale vzácná cestička... jsou všechny cesty takové?“

„Ó ano, a některé jsou ještě vzácnější...“

„Poslyš, Rudolfíno, já jsem hrozne ráda, že jsem na světě.“